

6 грудня – День Збройних Сил України

Спадкоємець ратної справи, або Військовий у п'ятому поколінні

Максим ТИХОНОВ

Сьогодні у Збройних Силах України служить чимало представників військових династій. Однак не кожен може похвалитися таким родоводом, як одесит підполковник Сергій Плеханов. Вітчизні служили його батько – полковник, мати – молодший сержант, дід – генерал-лейтенант, прадід – сержант, ветеран Великої Вітчизняної війни, прапрадід – унтер-офіцер, учасник Першої світової війни.

Прапрадід – учасник Першої світової війни, унтер-офіцер царської армії Федір Андрійович Плеханов

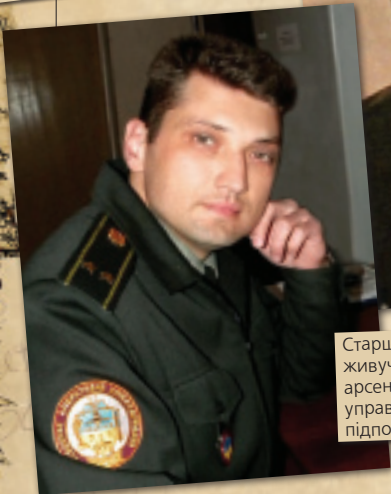

Лейтенант Сергій Плеханов із своїм дідом Валентином Пилиповичем та бабусею Валентиною Олександрівною на випускному вечорі в Інституті Сухопутних військ

Прадід – ветеран Великої Вітчизняної війни, старший сержант Пилип Федорович Плеханов

Старший офіцер служби забезпечення живучості та вибухопожежобезпеки арсеналів, баз і складів логістики управління Південного ОК підполковник Сергій Плеханов

Віче 23/2010 www.viche.info

Кажуть, життя прожити – не поле перейти... А якщо це не одне життя, а цілих п'ять, у яких умістилася історія народу, країни, врешті – цілого століття?

Старший офіцер служби забезпечення живучості та вибухопожежобезпеки арсеналів, баз та складів логістики управління Південного оперативного командування підполковник Сергій Плеханов дбайливо зберігає пам'ять про своїх пращурів. На моє прохання він приніс фотоальбоми, кілька автобіографічних книжок свого прославленого діда – генерал-лейтенанта Валентина Плеханова, за радянських часів члена Військової ради, начальника політичного управління Одеського військового округу.

– Узагалі, як воно бути представником такої прославленої династії військових? – цікавлюся в його співрозмовника.

– Це дуже відповідально, багато до чого зобов'язує, – каже Сергій Плеханов. – Мене виховали військові гарнізони, стрільбища, адже змалку стріляв разом з батьком Олександром з автомата Калашникова, бігав кроси із солдатами. Хоч як це, можливо, банально звучить, але з дитинства я не уявляв свого життя без армії.

Природно, що після закінчення школи Сергій склав іспити та вступив 1994 року до Одеського інституту факультет ракетно-артилерійського озброєння.

Після закінчення навчання 1999 року проходить службу у Збройних Силах України на різних посадах, пов'язаних із зберіганням озброєння, зокрема служби РАО управління логістики Південного оперативного командування.

Своєрідним екзаменом на зрілість та службову компетентність для молодого офіцера стала участь у ліквідації наслідків надзвичайної ситуації, що виникла 2008 року в результаті серії вибухів на армійських складах 61 арсеналу міста Лозова Харківської області. Більше місяця підполковник Плеханов разом з іншими офіцерами управління Південного оперативного командування, ризикуючи власним життям, надавали посильну допомогу місцевому населенню та військовослужбовцям армійських складів.

За твердженням свого безпосереднього керівника полковника Валерія Деревинського, Сергій Плеханов добре справляється з обов'язками, гідно продовжує кращі традиції свого роду. Про це свідчать численні нагороди та заохочення офіцера від вищого командування.

...Разом із Сергієм Олександровичем гортаємо фотоальбоми, у світлинах якого зафіксовані миттєвості життя династії військових роду Плеханових.

Ось із поживклої від часу фотографії 1915 року на нас дивиться його прапрадід Федір Андрійович. Солдатом він воював на фронтах Першої світової війни. За сміливість та кмітливість згодом став унтер-офіцером, після лютневої революції 1917 року очолив солдатський комітет, невдовзі був обраний командиром полку. Проте селянська природа взяла гору і після Жовтневої революції 1917 року він повертається до рідного села. Та ще й з нагородою командування фронтом: за мужність і відвагу

молодшого лейтенанта, під час бойових дій був контужений, потрапив у полон, звідки втік на викраденій у німців машині. Партизанів у білоруських лісах, з 1944 року знову воював у лавах Радянської армії, дійшов аж до Берліна. З війни Пилип Федорович повернувся лише в 1946 році, груди його прикрашали численні нагороди. У мирний час працював на механічному заводі, був ударником комуністичної праці, добрим сім'янином...

Сьогодні у штабі Південного оперативного командування служить чимало військових, особисто знайомих із членом Військової ради – начальником політичного управління Одеського військового округу генерал-лейтенантом Валентином Плехановим. На думку багатьох, головними рисами його характеру були людяність, справедливість, працьовитість. Ще б пак, усього досяг сам, з сільського хлопця доріс до генерала. Завжди намагався бути в гуці людей, жив їхніми проблемами та турботами. І підлеглі, звичайно, відповідали йому тим самим.

В автобіографічній книжці «Чи добре бути генералом?» Валентин

Пилипович розповідає про своє коріння, голодне дитинство, «військові університети». З 40 років своєї військової служби він майже 15 літ віддав Червонопрапорному Далекосхідному військовому округу, де часто з нуля, у чистому мерзлом полі доводилося облаштовувати нову військову частину, дбати про добробут підлеглих. У ті часи офіцерів кожні 3–4 роки перекидали по службі в інші гарнізони, тож мати Сергія, Надія Валентинівна, народилася в ешелоні під час однієї з таких ротаций.

Цікавлюся в мого співрозмовника, які настанови давав йому улюблений дід.

– Бути чесним перед самим собою, дбати про вітчизну, підлеглих, – чітко по-військовому відповідає Сергій Олександрович. – Про своє коріння знаю здебільшого з його розповідей. Головне, що всі мої пращури були порядними людьми, справжніми захисниками вітчизни, добрими господарями, дбали про своїх дітей. І це вважаю головною рисою військової династії Плеханових. Мені та моєму маленькому чотирирічному сину Михайлику є на кого рівнятися!

Фото автора та з архіву родини Плеханових.

21

«МОРСЬКІ ВОВКИ»... РОДОМ ІЗ ОДЕСИ

Море завжди було заповітною мрією багатьох юнаків. Тому не є випадковістю, що студентські лави Одеського морехідного училища імені Олександра Маринеска цьогоріч поповнили 280 курсантів. За доброю традицією у парку імені Тараса Шевченка майбутні моряки присягнули на вірність професії, отримали курсантські посвідчення.

Євген ТИЩУК

Урочисто звучать литаври, меморіальний комплекс відлунює курсантську клятву на вірність своїй професії. Першокурсники обіцяють сумлінно вивчати морські науки, берегти й розвивати кращі традиції рідного училища.

З визначною подією курсантів вітають ректор Одеської національної морської академії Михайло Миюсов, начальник Одеського морехідного училища Олександр Сабуров, представники ветеранських організацій. Усі зазначають, що перед юнаками,

які вирішили пов'язати свою долю з морем, відкриваються широкі перспективи, вони – майбутнє вітчизняного флоту.

«Я хочу щоб слова «Україна», «честь», «море» ви пронесли крізь усе життя. Любіть Батьківщину, шануйте традиції своєї альма-матер і пам'ятайте: наші вихованці відомі усьому світу, їх поважають скрізь», – наголошує Олександр Сабуров.

Одеське морехідне училище імені Олександра Маринеска – одне з найстаріших морських навчальних за-

кладів України. Тут готують фахівців за такими спеціальностями: судноводіння; експлуатація суднових енергетичних установок; організація перевезень і перевантажень на водному транспорті; експлуатація засобів механізації і автоматизації перевантажувальних робіт.

Цікаво, що за час існування навчального закладу тут підготували понад

